

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: T. T.,
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR;

zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2022, č. j. CPR-27020-3/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2022, č. j. CPR-27020-3/ČJ-2022-930310-V248, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Prahy, č. j. KRPA- 186760-25/ČJ-2021-000022-SV ze dne 19. 7. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 18 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 40 dní od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění žalovaného. Podle správního orgánu I. st. žalobce opakovaně porušil zákon o pobytu cizinců, kdy nerespektoval mu uloženou povinnost opustit území členských států EU a od 2. 7. 2020 do 20. 7. 2021 pobýval na území opakovaně bez oprávnění. Dle žalobce vzhledem k tomu, že lhůta stanovená rozhodnutím o povinnosti opustit území skončila dne 1. 7. 2022, nemohl mařit výkon rozhodnutí den poté, 2. 7. 2022 a opakovaně porušovat právní předpis ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Sám o sobě pobyt bez vízového oprávnění nemůže založit naplnění této skutkové podstaty. Na danou situaci je příléhavé ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 téhož zákona. Dle žalobce nedošlo a nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 tak, jak ji aplikoval správní orgán, nebylo prokázáno, že by žalobce opakovaně porušoval právní předpis, sám o sobě ani eventuální pobyt bez vízového oprávnění nemůže naplnění této skutkové podstaty založit.
3. Rozhodnutí je dle žalobce dále nepřezkoumatelné z důvodu, že správní orgán byl povinen uvést, jak byla posouzena přiměřenost vydávaného rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušení právní povinnosti stanovené některým z ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. Dále byl povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona a podle § 119a odst. 2 zákona, je nutné posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníků řízení. Žalobce má za to, že mu byl, pokud vůbec, prokázán toliko pobyt bez vízového oprávnění. Správní orgán se měl zabývat posouzením přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na to, že žalobce se dopustil pobytu bez vízového oprávnění za situace, kdy má na území České republiky manželku s povoleným trvalým pobytem, dvě dcery s českým státním občanstvím, pobývá na území České republiky již od roku 1997, má zde veškeré zázemí.
4. Rozhodnutí o povinnosti opustit území, jehož výkon měl žalobce mařit, není podle přehledu spisu tak, jak ho rekapituloval v odůvodnění správního orgánu I. stupně, součástí spisového materiálu ve věci. Tato skutečnost by zakládala také nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. A to dále z důvodu, že si žalovaný, aniž by k tomu byl oprávněn, učinil nesprávný závěr o tom, že žalobce není a nelze ho považovat za rodinného příslušníka občana EU. Tato skutečnost přísluší dle žalobce primárně MVČR OAMP v řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Žalobce uvedl, že podal dne 4. 4. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské Unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Je otcem dcery nar. X s českým státním občanstvím, která se v současné době soustavně připravuje na výkon budoucího povolání a o kterou se stará a vyživuje ji. Žádost byla zamítnuta, následně bylo zamítnuto i odvolání proti němu. Rozhodnutí napadl žalobce žalobou, které zdejší soud usnesením ze dne 14. 7. 2021 sp. zn. 11 A 129/2021 přiznal odkladný účinek, přičemž v odůvodnění poměrně jednoznačně uvedl, že žalobce je oprávněn pobývat na území do doby rozhodnutí o jeho správní žalobě. V tomto smyslu má žalobce za to, že správní orgán si nemohl sám učinit úsudek o opaku, tedy že není

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rodinným příslušníkem občana EU. Takový závěr je navíc i v rozporu s ust. § 53 odst. 3 správního řádu s ohledem na odůvodnění usnesení o přiznání odkladného účinku, kde jsou explicitně vyjmenovány důvody a úvahy, které soud vedly k závěru o odložení vykonatelnosti rozhodnutí.

5. Když se dramaticky zhoršil zdravotní stav žalobce, podal dne 22. 9. 2022 opět žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, nyní jako rodinný příslušník občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona. V rámci této žádosti prokázal, že se o něj vzhledem k aktuálnímu zdravotnímu stavu stará jeho starší dcera, česká státní občanka, nar. X. Vyživuje ho, zajišťuje mu nutnou péči a finančně jeho pobyt na území České republiky spolu s celou rodinou zabezpečuje. Žalobce v rámci žádosti doložil aktuální lékařskou zprávu ze dne 23. 8. 2022 obsahující informaci, že mu byl diagnostikován hepatocelulární karcinom vyžadující urgentní léčbu, současně trpí chronickou infekcí HBV – hepatitidy B.
6. Pokud žalobci nevznikla tzv. fikce pobytu podáním první žádosti o přechodný pobyt, vznikla podáním další žádosti s tím, že k jejímu podání došlo před vydáním napadeného rozhodnutí v II. stupni. Žalobce v rámci doplněného odvolání navrhl, aby žalovaný, pokud tuto skutečnost rozporuje, učinil oficiální dotaz na příslušný odbor MVČR OAMP. Žalovaný takto nepostupoval a bez dalšího si učinil dle žalobce nesprávný a nepřezkoumatelný závěr o tom, že mu tato fikce nevznikla a že není rodinným příslušníkem občana EU. Dle žalobce nebyl sám oprávněn si takovýto závěr učinit, kdy k takovému závěru je příslušný správní orgán, u kterého se řízení vede, současně tyto závěry, jak je žalovaný rozvedl (pobyt dcery mimo ČR, její zaměstnání ve Švýcarsku a pobytovou kontrolu z ledna 2022) jsou neaktuální, kdy právě vzhledem k dramatickému zhoršení zdravotního stavu žalobce došlo k jejímu návratu zpět do ČR od srpna 2022 a péči o nemocného otce. Dokazování, na základě kterého žalovaný uzavřel, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, bylo provedeno hluboce před podáním shora označené žádosti.
7. Žalobce navrhuje doplnění dokazování o dotaz na MVČR OAMP ohledně toho, zda žalobci vznikla podáním žádosti tzv. fikce pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. Rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nesprávné ohledně posouzení dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný i správní orgán I. stupně provedl k této stěžejní otázce neúplné a nedostatečné dokazování, nevyslechl jako svědky v řízení ani jednu z dcer, českých státních občanek. Dle žalobce je měl obě ustanovit podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu jako účastnice řízení, je nepochybné, že rozhodnutím o správním vyhoštění jejich otce budou obě přímo dotčeny na jejich právech a povinnostech. Obdobné platí i pro manželku žalobce.
8. Žalobce považuje závěr o přiměřenosti za nesprávný, on sám má dopad za nepřiměřený. Sám správní orgán uvádí, že žalobce má na území manželku a dvě dcery, české státní občanky, všichni hovoří plynule českým jazykem a jsou na území trvale integrováni materiálně, sociálně i ekonomicky. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nezkoumal, zda je možné, aby žalobce realizoval svůj soukromý a rodinný život v domovském státě. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování žalobce by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva jeho a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ještě další uváděné okolnosti. V případě alternativy vycestování celé rodiny společně se žalobcem nebylo podrobně zkoumáno, zda je skutečně v možnostech dcer, manželky a žalobce realizovat společný rodinný život ve Vietnamu.

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Pobýval nejméně od 6. 12. 2019 do 2. 3. 2020 na území ČR bez platného víza. Dne 2. 3. 2020 mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 16. 6. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a byla mu stanovena doba k opuštění území do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Od 2. 7. 2020 do 20. 7. 2021 pobýval žalobce na území opět neoprávněně. Ohledně zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že mladší dcera žalobce již není v postavení rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona. Žalovaný ohledně spravedlivé rovnováhy mezi veřejným zájmem a zásahem do rodinného života uvedl, že žalobce měl od roku 2006 na území ČR povolen trvalý pobyt, o který však přišel v roce 2018 poté, co byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. Následně nerespektoval uloženou povinnost dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí představuje nejmírnější možné řešení, žalobce neomezovalo v podání žádosti o pobytové oprávnění cestou ZÚ ČR. Žalobce se vědomě dopouštěl protiprávního jednání. Žalovaný vycházel z podkladů, které svědčily tomu, že starší dcera žalobce žije a pracuje ve Švýcarsku, jiná situace nebyla v době vydání rozhodnutí známa. Poukázal na § 122 zákona o pobytu cizinců a možnost zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Doloží-li žalobce, že rozsah onemocnění je takový, že vyžaduje péči starší dcery nad rámec možností péče manželky, koresponduje zrušení platnosti správního vyhoštění s praxí v obdobných případech.
10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Dle úředního záznamu ze dne 20. 7. 2021 se žalobce téhož dne dostavil na OAMP za účelem řešení svého pobytu. Následně bylo přivolanou hlídkou zjištěno, že v pase neměl žalobce žádné platné vízum, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že od 16. 8. 2006 pobýval na území na základě povolení k trvalému pobytu. V roce 2014 bylo zahájeno řízení ve věci zrušení tohoto povolení, pobyt byl zrušen a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i soudem, rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 10. 2019. Dne 1. 4. 2020 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu, jejím podáním mu nevzniklo oprávnění k pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Dne 6. 4. 2020 byla žádost zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání a následně žalobu, které přiznal zdejší soud dne 14. 7. 2021 odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl od 29. 11. 2020 na území legální pobyt, byl dne 20. 7. 2021 zajištěn.
12. Dle Informace k pobytu žalobce od OAMP MV ČR ze dne 20. 7. 2021, která je součástí spisu, žalobci podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 1. 4. 2020 nesvědčí osvědčení k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců.
13. Součástí spisu je dále vyjádření OAMP MV ČR ze dne 30. 9. 2021 ohledně pobytu žalobce, dle kterého přiznaný odkladný účinek není svébytným pobytovým oprávněním. Oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu je zakotveno v 87y zákona o pobytu cizinců a nevzniká automaticky podáním žádosti. Je třeba naplnění příslušných podmínek. V případě žalobce bylo rozhodné znění zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pobytu cizinců (§ 87y) do 1. 8. 2021. K tomu bylo poukázáno na č. II bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 274/2021 Sb. Bylo nutné kumulativní naplnění šesti podmínek (1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Dle vyjádření není u žalobce naplněna podmínka, že by byl rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona ve znění účinném do 1. 8. 2021 a s tímto by pobýval na území ČR. Vůči starší dceři žalobce naplněna žádná z podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců, žalobce není nijak na této dceři závislý ani to netvrdil. Mladší dcera dlouhodobě nepobývá na území ČR. V případě žalobce bylo postaveno na jisto, že není rodinným příslušníkem občana EU a nejsou u něj splněny podmínky pro vznik pobytového oprávnění dle § 87y zákona.

14. Při výslechu žalobce sdělil, že v ČR bydlí v Praze 9 od ledna roku 2020 společně s manželkou a dvěma dcerami (nar. X a X, obě mají státní příslušnost ČR). Od roku 1997 žije v ČR. Ve Vietnamu byl pouze na krátkodobé návštěvy. Trvalý pobyt mu byl zrušen z důvodu, že byl odsouzen za trestný čin výroby drogy, přestože soudu uvedl, že byl pouze na návštěvě u kamaráda. Po třech letech byl podmíněně propuštěn. Nyní žádné oprávnění k pobytu nemá. Je s ním vedeno řízení o uložení správního vyhoštění. Podával žádost o pobyt na sloučení s dcerou nar. X. Dcera je české státní příslušnosti. S dcerou žijí ve společné domácnosti, střídavě studuje v ČR a Anglii, kde je přibližně tři měsíce. Studium by měla ukončit v roce 2022. Pracuje brigádně, před ukončením trvalého pobytu pracoval jako kuchař. Jeho starší dcera pracuje ve Švýcarsku v nehtovém studiu. Manželka pracuje jako kuchařka. Manželka se stará o finance, dohromady vydělají oba asi 35 000 Kč měsíčně. Studium dcery v Anglii stojí asi 18 000 Kč za semestr, pobyt v Anglii stojí dalších 18 000 Kč měsíčně, protože je třeba platit další náklady. Dcery jsou svobodné, finančně závislá na rodině je pouze mladší dcera. K tomu, proč nevycestoval, když mu byla uložena povinnost vycestovat (pravomocné 16. 6. 2020), uvedl, že ve Vietnamu nemá kde bydlet. Nikoho tam nemá, pouze sourozence, ale ti jsou už staří a nemohl by u nich bydlet. Celou rodinu má zde. Na OAMP se dostavil, aby požádal o vízum na strpění poté, co byl soudem přiznán odkladný účinek jeho žalobě. Odcestovat do Vietnamu nemá v úmyslu. Nemá představu, co bude dělat, když nedostane pobyt. Rozhodnutí o vyhoštění by mělo velký dopad do soukromého a rodinného života. Ve Vietnamu mu nic nehrozí.
15. Dne 1. 2. 2022 byla v místě sdělené adresy pobytu provedena pobytová kontrola, kdy na dřeze byl přítomen žalobce s manželkou. Hlídce sdělili, že starší dcera žije ve Švýcarsku, mladší v Anglii.
16. Dle závazného stanoviska ev.č. ZS53229 ze dne 15. 3. 2022 je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
17. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA- 186760-25/ČJ-2021-000022-SV ze dne 19. 7. 2022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 18 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
19. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
21. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců *ve znění účinném do 1. 8. 2021 rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.*
24. Podle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců *v aktuálním znění rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo b) dne, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí*
Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3. Podle § 87y odst. 2 zákona po dobu podle odstavce 1 se pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje za pobyt přechodný. Podle § 87y odst. 3 zákona oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Podle § 87y odst. 4 zákona oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající době, kdy se předpokládá skončení doby podle odstavce 1 písm. a) nebo b); to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká dnem uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo b).

25. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
26. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
27. Soud neshledal pochybení žalovaného v tom, pokud se s ohledem na druhou žádost žalobce o vydání k povolení k přechodnému pobytu ze dne 22. 9. 2022 sám zabýval tím, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nedotazoval se v tomto ohledu znovu u OAMP MV ČR, zda v případě žalobce v souvislosti s podáním této žádosti vzniklo žalobci oprávnění k pobytu, a to i v situaci, kdy žalobci nevzniklo pobytové oprávnění s ohledem na podání první žádosti.
28. Posoudil však jako důvodnou námitku žalobce, že závěr žalovaného o tom, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců, byl učiněn na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a současně nepřezkoumatelně.
29. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve vztahu k žádosti ze dne 22. 9. 2022 o vydání povolení k přechodnému pobytu coby rodinnému příslušníku občana Evropské unie k posouzení toho, zda je možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neprováděl opětovné dotazování na OAMP MV ČR a uvedl, že podáním žádosti ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (*k tomu soud poznamenává, že žalovaný ve svém rozhodnutí v této části uvádí, že žalobce podal dne 22. 9. 2022 žádost, kdy se má považovat za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona, přestože žalobce tvrdí, že se jedná o důvod dle písm. d) téhož zákona*) nesvědčí žalobci fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. K tomu žalovaný dodal, že starší dcera žalobce žije a pracuje ve Švýcarsku, nebude tak moci zajistit nutnou péči o otce.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

30. Ve vyjádření k žalobě žalovaný doplnil, že přítomnost starší dcery žalobce na území ČR za účelem nutné péče o žalobce je nová skutečnost oproti dříve známým odvolacím důvodům. Uvedl, že vycházel z podkladů, které svědčily o tom, že tato dcera žije a pracuje ve Švýcarsku. Dle žalovaného nebyla nová situace v době vydání napadeného rozhodnutí známa. Žalovaný rovněž zmínil, že pokud žalobce doloží, že jeho onemocnění je takové povahy, že nepostačuje, aby se o něj starala manželka, ale je potřebná péče starší dcery, je možné zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění.
31. Dle soudu spočívá pochybení žalovaného v tom, že adekvátně neposoudil skutečnost, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a za tímto účelem nezjistil rozhodný skutkový stav, neboť se řádně a úplně nevypořádal s novým tvrzením žalobce v doplnění odvolání. Soud nijak nepředjímá, k jakému závěru žalovaný v tomto ohledu dospěje, jeho stávající odůvodnění však neobstojí. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutečnost ohledně pobytu starší dcery žalobce v ČR a nutné péči o žalobce jsou nové, kdy tyto údajně neměl v době rozhodování k dispozici, avšak takový závěr není zcela v souladu s obsahem odvolání, dle kterého se o žalobce jeho dcera stará, což lze vyložit i jako poskytování osobní péče. Sice lze požadovat po účastníkovi, zejména pokud je zastoupen advokátem, aby uváděl veškeré rozhodné okolnosti v plném rozsahu, ale oproti tomu je žalovaný povinen v souladu s § 3 správního řádu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Což však žalovaný neučinil, nezjistil okolnosti faktického pobytu dcery žalobce.
32. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že má dvě dcery, které jsou obě státní občanky ČR. Sdělil, že jeho starší dcera (nar. X) žije a pracuje ve Švýcarsku. Ohledně mladší dcery (nar. X) uvedl, že tato ještě studuje vysokou školu, přičemž ji spolu s manželkou finančně podporují, kdy doplnil, že tato dcera s nimi žije a na tři měsíce odjíždí v rámci studia do Anglie, kde jí rodina hradí i ubytování a stravu.
33. Správní orgán provedl dne 1. 2. 2022 šetření v žalobcem deklarovaném místě jeho bydliště. V rámci této návštěvy byla v bytě přítomna manželka žalobce a žalobce, žádná z dcer doma nebyla. Správní orgán se rovněž měl dotazovat sousedů ohledně pobytu rodinných příslušníků žalobce, přičemž bylo zjištěno, že sousedé poznali žalobce a jeho manželku, dcery nikoli. K tomu soud poznamenává, že skutečnost, že zmíněné osoby nebyly poznány ze strany sousedů, nelze přeceňovat, dle soudu zcela nevyvrací ani v případě opakovaného šetření možný pobyt dcer, neboť sousedé nemusí mít adekvátní povědomí o tom, kdo v bytě žalobce skutečně bydlel. Nicméně nepřítomnost dcer ke dni provedení šetření je v souladu s tvrzeními žalobce při výslechu, neboť ohledně starší dcery bylo tvrzeno, že žije ve Švýcarsku a ohledně mladší dcery se správní orgán I. st. blíže nezabýval tím, zda se například zrovna nenacházela v rámci studia v Anglii, jak rovněž bylo žalobcem vysvětleno.
34. Žalobce podal svou první žádost o povolení k přechodnému pobytu 1. 4. 2022 z důvodu, že se považoval za rodinného příslušníka občana EU dle u § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. st. ve věci správního vyhoštění rozhodoval ke dni 19. 7. 2022 za skutkového stavu, který vyplynul z žalobcových tvrzení a zjištění žalovaného, tj. stavu, kdy starší dcera žila a pracovala ve Švýcarsku a mladší dokončovala své studium. Shodný stav zde byl ještě také v době podání odvolání.
35. Dne 23. 9. 2022 však bylo žalovanému doplnění odvolání, kde žalobce mj. uvedl, že dne 22. 9. 2022 podal znovu novou žádost o povolení k přechodnému pobytu, a to z důvodu ve
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že mu byl v rámci lékařského vyšetření ze dne 23. 8. 2022 zjištěn hepatocelulární karcinom a současně trpí chronickou infekcí hepatitidy typu B, v důsledku čehož došlo k tomu, že se jeho starší dcera vrátila ze Švýcarska, stará se o něj a vyživuje.

36. Pokud jde o závěry žalovaného ohledně toho, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona, pak soud konkrétně dále uvádí, že považuje jeho závěry uvedené v jeho rozhodnutí za velice stručné a nedostatečně přiléhavé vzhledem ke zjištěným skutečnostem, neboť žalovaný pouze krátce zmínil, že starší dcera žalobce žije a pracuje ve Švýcarsku, aniž by však reflektoval nové tvrzení žalobce o poskytování péče touto dcerou. V tomto ohledu lze poukázat na § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Z obsahu doplnění odvolání žalobce je zřejmé, že se jedná o skutečnosti, které mu známy dříve nebyly, kdy se jedná o nově zjištěné onemocnění a v reakci na to možné přestěhování dcery. Chtěl-li žalovaný tato tvrzení žalobce vyvrátit, měl tak činit na základě konkrétních skutečností, nikoli tato tvrzení popřít na základě možného neaktuálního skutkového zjištění o pobytu dcery a nedostatečně se vypořádat s tvrzením o zdravotním stavu.
37. Pokud by odvolání žalobce bylo podáno v původním znění bez druhého doplnění, nebyl by důvod pochybovat o tom, že obě dcery žalobce jsou již starší 21 let a ani jedna z dcer s ním trvale nebydlí, ani jej dcery neživí, neboť nic takového nebylo dosud tvrzeno. Ke dni podání odvolání byl skutkový stav takový, že mladší dcera studovala nebo dokončila studium a starší žila a pracovala ve Švýcarsku. Žalovaný se však měl zabývat novými skutečnostmi, které mu byly sděleny v rámci doplnění odvolání. Žalovaný nemohl vycházet ze stejného skutkového stavu jako správní orgán I. st. Žalovaný sice onemocnění žalobce zmínil a zabýval se jím pouze v rozsahu možnosti návratu do zemi původu, nikoli ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona. Nehledě k tomu, že pominul zdravotní stav žalobce v celém rozsahu, žalobci nebyla diagnostikována pouze hepatitida typu B, ale i hepatocelulární karcinom. Přičemž své úvahy o poskytnutí zdravotní péče v zemi původu žalobce omezil pouze na léčbu hepatitidy.
38. K tomu soud dále uvádí, že v rámci řízení bylo zjištěno, že obě dcery žalobce jsou státními občany ČR. Přestože byly obě ke dni vydání napadeného rozhodnutí starší 21 let, nevylučuje tato skutečnost možnost dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona. Žalovaný měl tvrzený zdravotní stav posoudit optikou daného ustanovení, tedy zda zdravotní stav žalobce skutečně vyžaduje péči a výživu dcery se zřetelem k předložené lékařské zprávě a zda je taková péče a výživa žalobci poskytována. Což žalovaný učinil pouze v rozsahu vyloučení pobytu dcery v ČR, takový závěr však neměl oporu v obsahu správního spisu, neboť její pobyt ke dni rozhodování žalovaného nebyl zřejmý, tvrdil-li žalobce, že se o něj dcera stará. Taktéž úvaha o nevěrohodnosti žalobce z důvodu náhlé změny postavení žalobce jako živitele mladší dcery v osobu závislou je nedostatečná vzhledem k nově předložené lékařské zprávě, která je novou okolností, jež brání přijmout bez dalšího závěr o nevěrohodnosti žalobce.
39. K námitce žalobce, že dle něj není žalovaný oprávněn učinit si úsudek o tom, zda je či není žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

tento úsudek má provést primárně OAMP MV ČR jako správní orgán, který vede řízení, soud uvádí, že s tímto závěrem žalobce se neztotožňuje. Jakkoli je pravdou, že zmíněný orgán je orgánem vedoucím řízení o první i druhé žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, kdy obě tyto žádosti žalobce podal z důvodu, že se považuje za rodinného příslušníka občana EU, dané dle názoru soudu nevylučuje, aby si v řízení o správním vyhoštění učinil také správní orgán vedoucí řízení o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu soud nevyhověl ani návrhu žalobce na doplnění dokazování tak, aby soud provedl dotaz na OAMP MV ČR ohledně naplnění podmínek pro pobyt dle § 87y zákona o pobytu cizinců.

40. Zdejší soud má za to, že ve zde řešené věci postupoval správní orgán I. st., respektive žalovaný správně, pokud zjišťoval naplnění podmínek pro pobyt ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců a za tímto účelem se zabýval tím, zda žalobce lze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Tyto podmínky popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 7 Azs 374/2018 - 28 ze dne 16. 10. 2019, kde uvedl, že: „*Cizinec, který není občanem EU a hodlal pobývat v rozhodném období na území ČR v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců, tedy musel splňovat následující podmínky: 1) podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU; 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto; 3) v daném období skutečně byl rodinným příslušníkem občana EU; 4) v daném období na území pobýval společně s tímto občanem EU; 5) nevztahovalo se na něj pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění či trestu vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu, a 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 121/2011 - 60)*“
41. Žalobce poukázal v souvislosti s touto námitkou také na to, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 129/2021 byl jeho žalobě usnesením ze dne 14. 7. 2021, č. j. 11 A 129/2021 - 27, přiznán odkladný účinek, z čehož lze dle žalobce dovodit jeho oprávnění k pobytu do doby skončení tohoto řízení. Žalovaný se k tomuto vyjádřil tak, že zmíněné usnesení nemá vliv na to, zda je žalobce oprávněn pobývat na území na základě fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují do skončení soudního řízení účinky rozhodnutí. Smyslem je odložení vykonatelnosti rozhodnutí a fixace stavu tak, jako by nebylo rozhodnutí vůbec vydáno. Přiznaný odkladný účinek není pobytovým oprávněním. Má jediný účinek, a to, že žalobci neběží lhůta pro vycestování z území ČR stanovená OAMP a na jeho žádosti se hledí jako na pravomocně neskončené. Pro vznik pobytového oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců je třeba kumulativně zmíněné podmínky.
42. Soud k tomuto pro doplnění poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 69/2022-33 ze dne 21. 7. 2022, ve kterém se zabýval kasační stížností téhož žalobce (stěžovatele), který se v rámci žaloby podané u zdejšího soudu domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání osvědčení o pobytovém oprávnění – vízového štítku podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo vydáno již poté, co byl žalobci zdejším soudem přiznán odkladný účinek jeho žalobě ve věci sp. zn. 11 A 129/2021. Soud v tomto rozsudku mj. uvedl, že: „*V návaznosti na přiznání odkladného účinku žalobce požádal žalovaného o osvědčení fikce pobytu vízovým štítkem podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovaný oprávněnost pobytu podle daného ustanovení neosvědčil. Měl za to, že fikce pobytu žalobci nesvědčila, neboť u něj nebyly splněny všechny podmínky vyžadované v § 87y zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, konkrétně nebyl v*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce by mohl být za rodinného příslušníka svých dvou dcer, od nichž svou žádost o povolení k přechodnému pobytu odvozoval, považován ve smyslu daného ustanovení pouze tehdy, pokud by dcery byly mladší 21 let [§ 15a odst. 1 písm. b)], nebo pokud by byl závislý na jejich péči či výživě [§ 15a odst. 1 písm. d)], což nebyl žalobcův případ.“

43. Dále soud uvedl odůvodnění rozhodnutí zdejšího soudu, které potvrdil: „Soud přisvědčil žalovanému, že oprávnění pobývat na území zakotvené v § 87y zákona o pobytu cizinců nevzniká bez dalšího samotným podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, ale k jeho vzniku je třeba splnit všechny podmínky daného ustanovení (rozsudky NSS z 31. 5. 2010, čj. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS; z 23. 8. 2013, čj. 5 As 121/2011-60, nebo z 10. 10. 2017, čj. 7 Azs 217/2017-20). Mezi účastníky bylo předmětem sporu, zda žalobce splnil podmínku, podle níž musí být v postavení rodinného příslušníka občana EU. Přestože je posouzení této otázky především předmětem samotného řízení o žádosti a při vydávání osvědčení v podobě překlenovacího štítku podle § 87y zákona o pobytu cizinců není na místě vést k dané otázce dokazování v rozsahu odpovídajícím potřebám samotného správního řízení, žalovaný nemůže při vydání daného osvědčení od této otázky zcela odhlédnout, neboť jde o jednu z podmínek, kterou je třeba naplnit, aby bylo dané osvědčení vydáno. Není tedy správná úvaha žalobce, podle níž si žalovaný nepřipustně činil úsudek o tom, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana EU.“ Nejvyšší správní soud doplnil, že: „Výklad stěžovatele, podle něhož lze nevydat překlenovací štítek podle § 87y zákona o pobytu cizinců pouze v případě zjevně neopodstatněných žádostí o bytové oprávnění, je v rozporu s ustálenou judikaturou, z níž správně vycházel městský soud. Podle této judikatury je třeba před použitím § 87y zákona o pobytu cizinců posoudit, zda cizinec splňuje veškeré podmínky uvedené v tomto ustanovení, aby jeho pobyt na území ČR mohl být podle daného ustanovení považován za legální (srov. zejména rozsudek NSS čj. 5 As 121/2011-60, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval mj. také podmínku být rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců).“
44. Pro nyní řešenou věc je podstatné, zda žalobce naplňuje pro pobyt podle § 87y zákona o pobytu cizinců podmínku č. 3 (cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU) a 4 (cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU). Pro posouzení naplnění třetí podmínky (a aby bylo vůbec možné naplnění i podmínky čtvrté) je podstatné, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců.
45. K první žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu se správní orgán I. st. ohledně naplnění podmínek k pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců dotázal OAMP. Bylo mu sděleno, že přiznaný odkladný účinek není svébytným bytovým oprávněním. Oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu je zakotveno v 87y zákona o pobytu cizinců a nevzniká automaticky podáním žádosti. Je třeba naplnění příslušných podmínek. V případě žalobce bylo rozhodné znění zákona do 1. 8. 2021. K tomu bylo poukázáno na č. II bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 274/2021 Sb. Bylo nutné kumulativní naplnění šesti podmínek (1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu 6) nejedná se o opakovaně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Dle vyjádření OAMP žalobce naplňuje podmínky 1, 2, 5 a 6, není u něj ale naplněna podmínka, že by byl rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona ve znění účinném do 1. 8. 2021 a s tímto by pobýval na území ČR. Vůči starší dceři žalobce naplněna žádná z podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců, žalobce není nijak na této dceři závislý ani to netvrdil. Mladší dcera dlouhodobě nepobývá na území ČR. V případě žalobce bylo postaveno na jisto, že není rodinným příslušníkem občana EU a nejsou u něj splněny podmínky pro vznik pobytového oprávnění dle § 87y zákona.

46. V napadeném rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že: *„Účastník řízení sice dne 1. 4. 2020 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu (bod 1) a díky přiznání odkladného účinku jeho žalobě se na žádost účastníka řízení pohlíží, jako by o ní nebylo rozhodnuto (bod 2). Nebylo pravomocně rozhodnuto jeho správním vyhoštění ani mu nebyl uložen trest vyhoštění (bod 5), povolení k trvalému pobytu mu sice zrušeno bylo, nicméně toto povolení mu nebylo vydáno jako rodinnému příslušníkovi občana EU (bod 5), současně se nejedná o opakovaně podanou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu (bod 6). Tedy podmínky uvedené pod body 1 a 2 a body 5 a 6 jsou v případě účastníka řízení splněny. Co však není splněno, je to, že by účastník řízení byl rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném do 1. 8. 2021, a že by společně s tímto občanem EU pobýval na území České republiky. V samotném usnesení Městského soudu v Praze je uvedeno, že se účastník řízení považuje za rodinného příslušníka svých dvou dcer, které jsou státními příslušnicemi České republiky. Obě dcery jsou starší 21 let a ani jedna z dcer nepobývá na území České republiky, jak bylo zjištěno pobytovou kontrolou (viz výše). Tím, že jsou všechny podmínky vzniku oprávnění pobývat na území podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb. formulovány kumulativně, je nutné, aby byly splněny všechny současně. Usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl přiznán žalobě účastníka řízení odkladný účinek, má vliv pouze na jednu z těchto podmínek a to na podmínku uvedenou pod bodem 2, jak již bylo naznačeno. Pokud jde o ostatní podmínky, na ty žádný vliv zjevně nemá.“*
47. Lze tedy shrnout, že ohledně posouzení pobytového oprávnění žalobce ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců vyšel správní orgán I. st. mj. z vyjádření OAMP MV ČR, dle kterého bylo v případě žalobce rozhodné znění zákona o pobytu cizinců do 1. 8. 2021. Nebylo shledáno naplnění třetí a čtvrté výše uvedené podmínky. Bylo konstatováno, že žalobce nenaplnil podmínky pro vznik pobytového oprávnění dle § 87y zákona, neboť ty je třeba splnit kumulativně. Důvodem pro nesplnění třetí a čtvrté podmínky byla skutečnost, že obě dcery žalobce jsou starší 21 let a ani jedna z nich nepobývá na území ČR.
48. Soud se s výše uvedeným posouzením ze strany žalovaného, pokud jde o stav platný v době podání první žádosti do druhého doplnění odvolání, ztotožňuje, neboť ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (19. 7. 2022) odpovídá takto zjištěný skutkový stav ohledně dcer obsahu spisu. Ve vztahu k první podané žádosti žalobce podmínky pro pobyt podle § 87y zákona nenaplnil. Co se týče druhé žádosti, soud dále uvádí, že od 2. 8. 2021 došlo ke změně § 87y zákona o pobytu cizinců. V rámci druhého doplnění odvolání bylo žalovanému sděleno, že došlo u žalobce s podáním druhé žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 22. 9. 2022 k podstatné změně okolností. Skutkový stav, který byl žalovanému oznámen v průběhu odvolacího řízení, byl důvodem k tomu, aby se žalovaný vyjádřil k možnému naplnění zmíněných podmínek č. 3 (cizinec v uvedeném

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU) a 4 (cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU) znovu podle aktuálního stavu.

49. K námitce žalobce, že v jeho případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, lze uvést, že pokud by stav v době vydání rozhodnutí žalovaného byl shodný jako v případě prvostupňového rozhodnutí, pak by postup žalovaného byl správný. Pokud by ale žalobce podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 22. 9. 2022 naplnil podmínky pro pobyt na území ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců, pak byl na místě jiný postup než potvrzení rozhodnutí o správním vyhoštění.
50. Správními orgány byla adekvátním způsobem shrnuta pobytová historie žalobce, ze které vyplynulo, že měl na území ČR nejprve povolen od roku 2006 trvalý pobyt, který mu však byl v roce 2018 ukončen. Následná žaloba byla zamítnuta s právní moci ke dni 29. 10. 2019. Žalobce pobýval nejméně od 6. 12. 2019 do 2. 3. 2020 na území ČR bez platného víza (žalobce dne 9. 10. 2019 vycestoval do Vietnamu, dne 6. 12. 2019 přicestoval zpět, kdy k tomu nebyl již oprávněn, avšak dané bylo způsobeno chybou úředníka OAMP). Dne 2. 3. 2020 mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 16. 6. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a byla mu stanovena doba k opuštění území do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce však nevycestoval, a naopak od 2. 7. 2020 do 20. 7. 2021 pobýval na území opět neoprávněně. Žalobce se dopustil neoprávněného pobytu od 6. 12. 2019 do 2. 3. 2020, kdy nevycestoval, ač mu byla dne 2. 3. 2020 uložena povinnost opustit území (vycestovat měl do 1. 7. 2020), a poté neoprávněného pobytu od 2. 7. 2020 do 20. 7. 2021, kdy se dostavil na OAMP.
51. K námitce ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud uvádí následující. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
52. Žalovaný uvedl, že tento dopad je přiměřený. Uvedl, že: „Na území České republiky žije manželka účastníka řízení, která je soběstačná, samostatně vydělávající osobou. V minulosti již z důvodu vazby eventuálně výkonu trestu odnětí svobody účastníka řízení byla odloučena od svého manžela a to i po dvojnásobně delší dobu, než je doba nyní stanoveného správního vyhoštění, kdy se nad rámec sebe byla nucena starat o své nezletilé děti. Starší dcera účastníka řízení je zcela samostatná vydělávající osoba žijící ve Švýcarsku, u mladší dcery účastníka řízení je předpoklad, že již má ukončeno vzdělání (viz protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 10. 2021, kde účastník řízení předpokládal ukončení studia mladší dcery v roce 2022). Namítá-li účastník řízení, že správní orgán I. stupně nevyslechl jako svědky v řízení ani jednu z dcer, uvádí odvolací orgán, že ani jedna z dcer účastníka řízení nežije v České republice a ani v Evropské unii, ale předně, správní orgán I. stupně v souladu se zásadou materiální pravdy shromáždil dostatek informací, kolik jich potřeboval pro učinění svého závěru a zjistil všechny rozhodné okolnosti ve vztahu účastníka řízení a jeho dvou dcer. Námitka, kdy účastník řízení Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

uvádí, že správní orgán I. stupně nijak nezkoumal, zda je možné, aby účastník řízení realizoval svůj život v domovském státě, odvolací orgán uvádí, že účastník řízení žil dvě třetiny svého života ve Vietnamu. Zná místní zvyky, jazyk i kulturní prostředí. Byl-li schopen ve svých 38 letech odcestovat do země, kde neovládal místní jazyk a zvyky, je určitě schopen zvládnout se vrátit do rodné země. Jak uvedl účastník řízení v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 10. 2021, hovořit česky zapomněl, neboť se pohybuje ve vietnamské komunitě.“

53. *„Mezi doplněním odvolání ze dne 29. 7. 2022 a druhým doplněním odvolání ze dne 23.9.2022 existuje vzájemná vnitřní rozpornost. Z účastníka řízení, který byl živitelem rodiny a měl dle svého konstatování vyživovací povinnost za mladší dceru soustavně se připravující na výkon budoucího povolání, se za dobu dvou měsíců stal účastník řízení zcela závislý na své starší dceři, která se o účastníka řízení stará, pečuje o něj a celou rodinu finančně zabezpečuje. Předně je zřejmé, že účastník řízení není na území České republiky oprávněn vykonávat žádnou, dani podléhající činnost a proto nemůže na území pracovat, potažmo živit rodinu a pokud tak činí, porušuje právní předpis. Odvolací orgán nikterak nechce bagatelizovat onemocnění účastníka řízení, ale jak je z veřejně dostupných zdrojů patrné, onemocnění účastníka řízení je pátá nejčastější civilizační choroba, zejména v jihovýchodní Asii, odkud účastník řízení pochází. Občané těchto států jsou nuceni využívat a sdílet možnosti léčby ve svých domovských zemích. Je sice pravdou, že dostupnost léčby v domovské zemi účastníka řízení bude podstatně horší, než jaká je v České republice, ale není zcela nemožná. V zemi původu účastníka řízení funguje zdravotnický systém, jeho dostupnost v odlehlých částech země není vysoká, to se však netýká Hanoje, odkud účastník řízení pochází. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Azs 43/2020 dne 12.02.2021 „Obecně platí, že jednotlivec je povinen sdílet osud své země původu, byť by byl i podstatně horší, než jaké jsou aktuální poměry v České republice, s výjimkou případů, kdy by vyhoštění bylo nelidské“. Nic tedy nebrání účastníkovi řízení, aby si před vycestováním zajistil na nezbytnou dobu potřebné léky a následně se léčil buď ve svém domovském státě, tak jak to činí i jiní občané, příp. tak může činit v jiném státě, kde bude mít možnost pobývat a lékařská péče mu bude zajištěna. S ohledem na dlouholetou absenci pobytového oprávnění, nemůže setrvat a podstupovat léčbu zde na území. Ani z jedné lékařské zprávy, kterou v rámci odvolacího řízení předložil účastník řízení, není zřejmé, že by jeho zdravotní stav znemožňoval vycestování.“*
54. K citovaným závěrům žalovaného soud uvádí, že se s nimi plně ztotožňuje potud, že manželka žalobce je soběstačná osoba a taktéž starší dcera je schopna se o sebe plně postarat. Soud má taktéž za to, že žalovaný adekvátně poukázal i na situaci ohledně mladší dcery, u které bylo možné očekávat dokončení studia, kdy tuto skutečnost nebylo třeba podrobněji zjišťovat, když žalobce v rámci druhé žádosti o povolení k pobytu poukazoval výhradně na péči starší dcery. Soud však nesouhlasí s žalovaným v tom, že by mezi odvoláním a jeho doplněním byla bez dalšího dána vnitřní rozpornost.
55. Přestože se může žalobcem předeštěný příběh jevit jako nikoli náhodná shoda okolností, má soud za to, že nelze vyloučit ani pravdivost takto tvrzeného faktického stavu. Žalobce v rámci doplnění odvolání prokázal lékařskou zprávou svůj aktuální zdravotní stav, respektive skutečnost, že mu bylo ke dni 23. 8. 2022 v rámci lékařského vyšetření diagnostikováno onemocnění hepatitidou typu B a dále zjištěn karcinom. K tomu soud předně uvádí, že v návaznosti na tato zjištění ohledně žalobcova zdravotního stavu nelze vyloučit, že mohlo skutečně dojít k tomu, že se jeho stav změnil v řádu krátké doby tak, že ze samostatné osoby, která spolu s manželkou živila rodinu (být bez příslušného povolení), se mohl stát naopak on závislým na péči či výživě rodiny, a to jak po fyzické tak i finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

stránce. Žalovaný se při svých konstatováních omezil na závěr o tom, že příběh považuje za rozporný, avšak neuvedl nic konkrétního k tomu, z jakého důvodu dospěl k závěru, že se zdravotní stav žalobce skutečně nemohl změnit natolik, aby nyní vyžadoval výživu a péči rodiny, tím méně, aby posuzoval, zda tuto péči je schopná žalobci poskytnout manželka, nebo bylo třeba i přestěhování dcery.

56. Žalovaný neprovedl žádnou úvahu ohledně důvěryhodnosti tvrzených skutečností a pouze konstatoval rozpornost. Žalovaný rovněž pochybil, když se ohledně žalobcova onemocnění zabýval pouze hepatitidou, ale neuvedl nic ohledně zjištěného karcinomu a očekávání jeho léčby v kontextu případné nutnosti péče rodiny. Soud nadto nepovažuje za dostatečné ani úvahy provedené žalovaným ohledně onemocnění hepatitidou, které žalovaný neshledal jako důvod bránící vycestování, k čemuž zmínil, že se má jednat o v zemi původu žalobce běžné civilizační onemocnění, aniž by toto tvrzení opřel o jakýkoli podklad, navíc v situaci, kdy žalobci byl zjištěn také zmíněný karcinom, ke kterému se žalovaný nevyjádřil vůbec. Pokud chtěl žalovaný závažnost zdravotních obtíží žalobce zpochybnit, pak tak měl činit výhradně na základě konkrétních podkladů, zejména lékařské zprávy. Odůvodnění žalovaného je v části, kde se zabývá dopady rozhodnutí do soukromého života žalobce nedostatečné. Odůvodnění soud považuje rovněž za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný na jednu stranu konstatoval vnitřní rozpornost odvolání a jeho doplnění, avšak na druhou stranu přijal bez pochybností (byť se k nim nevyjádřil v dostatečném rozsahu) žalobcem sdělené informace ohledně jeho onemocnění.
57. Co se týče možnosti realizace rodinného života ve Vietnamu celé žalobcovy rodiny, kdy se žalobce domnívá, že tento aspekt žalovaný nedostatečně posoudil, soud dodává, že správní orgán I. st. ve svém odůvodnění zmínil, že žalobce může být s dcerami nadále například v telefonickém kontaktu, eventuálně za ním dcery mohou cestovat. Dané posouzení ještě nereflektovalo nové skutečnosti – onemocnění žalobce a tvrzenou potřebu zajištění péče dcery. Ohledně manželky správní orgán I. st. uvedl, že ta je soběstačná a finančně na žalobci nezávislá, poukázal také na to, že skrze vycestování může žalobce následně svůj pobyt vyřešit a manželce znovu finančně vypomáhat. Žalovaný dodal, že pokud žalobce byl schopen v X letech odjet do země, kde neovládal jazyk či zvyky, nebude pro něj jistě problém se vrátit do rodné země.
58. Lze shrnout, že pochybení žalovaného spočívá v tom, že adekvátně neposoudil skutečnost, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycházel z aktuálního skutkového stavu a současně jeho úvahy jsou toliko stručné bez odkazu na konkrétní skutečnosti. Žalovaný pochybil, pokud při svém rozhodování dostatečně nezohlednil nové skutečnosti a vycházel ze skutkového stavu, který platil do podání doplnění odvolání. Žalovaný rovněž nedostatečně posoudil dopady rozhodnutí o soukromého a rodinného života žalobce, kdy se neadekvátně vypořádal s posouzením žalobcem tvrzeného onemocnění a nutností péče dcery.
59. K námitce ohledně toho, že nebyla manželka žalobce ani jeho dcery účastnicemi řízení a nebyl proveden jejich výslech, soud uvádí, že bude na žalovaném, aby řádně a úplně zjistil skutkový stav, zejména pokud jde o závažnost žalobcova onemocnění a nutnost zajištění jeho výživy či péče. Teprve jednoznačné vymezení skutkového stavu a následné důkladné posouzení dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce může prokázat případnou účelovost podání žádosti, skutečnost, že není žalobce rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona, respektive důvodnost uložení správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

60. K námitce žalobce, že rozhodnutí o opuštění není součástí spisu, soud uvádí, že žalovaný provedl lustraci ohledně pobytové historie žalobce, ze které bylo adekvátně zjištěno, že žalobci byla tímto rozhodnutím uložena příslušná povinnost.
61. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je povinen provést úvahu o zdravotním stavu žalobce na půdorysu § 15a odst. 1 písm. d) zákona, tedy zda je jeho zdravotní stav skutečně takový, aby jej bylo možné považovat za závislého na péči a výživě občana EU. Pokud žalovaný dojde k závěru, že žalobce je závislý na výživě a nutné péči, provede zjištění, zda je tato výživa a péče poskytována občanem EU.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč. Žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. 12. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.